

VETURIMIES on 30 vuotta ennustanut, että kesämökkien hinnat tulevat laskemaan. Veturimies on ollut 30 vuotta väärässä, mutta tulee aika sellainenkin, että kyllä ei ole. Siis väärässä.

”Äiti hoi, eiköhän ostettaisi kesämökkiä meillekin. Mäntyharjun isäntä on pannut myyntiin semmoisia mökkejä, joista näkyy koko järvi. Ovat jo naapuriinkin semmoisen ostaneet.” Siitä alkavat romanttiset ajatukset, kuinka kevätillan autereessa kuikan kutsuhuuto kuuluu jäistä vapautuneelta järveltä, kuinka aina on helle ja liotaan järvessä lokki varpaanpäässä, kuinka elokuun pimeissä illoilla poltetaan nuotiota ja nautitaan laadukasta valkoviiniä. On oma pieni kasvima ja kalastetaan (mutta ei metsästetä; me ei tapeta eläimiä) ja kerätään marjoja ja sieniiä ja eletään melkein luontaistaloudessa. Lapset rakentavat käpylehmiä ja lehmitahoja ja käyvät silittämässä lähitalon kotieläimiä ja kyllähän näitä mielikuvia riittää.

Sellaiselle romantiikalle kun antaa valan, se on sitten menoa ja mökki ostetaan. Laadussa ja hinnassa on pakko tinkiä, kun asuntovelkaakin vielä on. Matkakin on pitempi kuin ajateltiin eikä kaikki muukaan ole ihan niin kuin ajateltiin. Löytyy paljon työtä ja tehtävää, mutta onhan se omaa työtä, ei siis työtä ollenkaan. Ensin kaikki on hyvin tai ainakin päätetään, että on hyvin. Vieraita on joka viikonloppu, mutta kun mökki on kaikille kehuttu, niin kutsumiset vähenee, kuka niitä jaksaa aina passata.

Kaikkea muuta voi muuttaa, mutta tonttia ei voi, paikkaa ei ollenkaan eikä liiemmin muutakaan, ei ainakaan järkikustannuksilla. Mutta onhan sentään lounaisranta, se on tutkimusten mukaan paras. Niin on, mutta kun naapurin sankka kuusikko on auringon edessä, tontti on aina aamusta kylmä ja lämpää vasta myöhään iltapäivällä. Se pitempi mökkimatkakin alkaa aika pian rassata ainakin Helsingin perjantairuuhkista lähdeittäessä, kysykää vaikka Mäntyharjun mökkiläisiltä.

KESÄMÖKIN OSTAJAN OPAS

Viimeistään kesälomasesongin jälkeisenä viikonloppuna vaimolla olisi kuitenkin menoa tai jos ei ole, niin miehellä on ja seuraavana viikonloppuna päinvastoin, lasten menoista puhumattakaan. ”Mennäkö kuitenkin, pitäisi kai mennä, kun se kerran on hankittu? No ei mennä tänä viikonloppuna, mennään sitten ensi viikonloppuna, jooko, kulta?” Ja kun on päätetty olla mukavasti kotona, on niin helpottunut olo, että avataan pullo laadukasta valkoviiniä. Sama toistuu seuraavana viikonloppuna, mutta joskus on kuitenkin pakko mennä. Mökille meno muuttuu pikku hiljaa iloisesta odotuksesta velvollisuudeksi. Kun velvollisuus on täytetty ja perille on päästy ruuhkien, hikoilemisen, lasten marinoiden ja yleisesti kireän tunnelman jälkeen, siinä ei laadukas valkoviini enää auta, vaan tarvitaan ryyppy kirkasta viinaa. Vasta sitten isäntä avaa auton tavaratilan ja alkaa ottaa tavaraa ulos. Sitä onkin käsittämättömän paljon siihen nähden, että piti elää melkein luontaistaloudessa, paitsi että olutta ei panna itse eikä korpikuusen kyneleitä enää tipu. Kalja ja makkara loppuu kuitenkin kesken viikonlopun, joten on parasta, että kauppa on lähellä. Mieluummin Alko. Perjantai-ilta on lyhyt ja sunnuntai on lähtemistä jo aamusta alkaen, ei siihen paljon laatu-aikaa väliin jää.

Ja lapset sitten. Ensin ne lähtee, sitten ne lähtee vain, jos saa kavereita mukaan ja sitten ei ollenkaan. Maailma on muuttunut sellaiseksi, että lapset määräävät perheen rytmin. Ei nykylapset mökeillä halua elää, ei edes television ja kännykän kanssa, kavereiden kanssa pitää saada olla. Mutta ei niitä uskalla kotiinkaan jättää, vaikka ikää jo olisikin eikä

varsinkaan silloin, kun ne ei enää pelkästään tekstaile vaan sekstailee ja tuovat ties vaikka ketä kotiin ja mitä siitä sitten seuraakaan. Perheessä on samaa riitelyä joka viikonlopun alla ja yhä useammin päätetään, että ”jos ei sitten tänä viikonloppuna, kun ei lapsetkaan tahdo, mennään sitten ensi viikonloppuna”. – Ja avataan pullo laadukasta valkoviiniä.

Veturimiehellä on laaja kokemus asiasta. Se sanoo, ettei mökeillä ole juuri ketään ennen juhannusta eikä enää koulujen alkamisen jälkeen eikä paljon siinä välissäkään, kesän paria helleviikonloppua ehkä lukuun ottamatta. Valtakunnan valtalehti kirjoittaa kerran vuodessa, että kesämökkien käyttö lisääntyy, että siellä tehdään etätöitä ja että ne ovat tehokkaasti käytettyjä kakkosasuntoja. Kyllä eivät enimmäkseen ole. Pääosaa mökeistä käytetään varsin vähän. Veturimies voi oman mökkinsä laiturilta luetella neljä mökkiä, joissa ei ole kesän mittaan ketään. Sellaiset mökit voittavat tehokäytetyt mökit lukumäärässä sata nolla, Veturimiehen reinkarnaation sanontaa lainatakseni.

Kaikilla meillä on juuremme maalla, lapsuuskodissa tai mummolassa tai vielä kauempana, maanmittareilla ehkä vielä keskimääräistä enemmän. Mutta urbanisaatiota kohti meistä useimmat menevät, tai jos ei me itse, niin sitten puoliset tai lapset viimeistään. Luonnonläheisyydeksi riittää ravintolan terrassin tekopalmu, jonka katveessa nautitaan hyvässä seurassa lattea tai laadukasta valkoviiniä. Musiikki soi ja helmat ne hempeesti tuulessa heilahtel... ”Hei tytöt, mentäiskö joskus yhdessä lähimetsään marjaan tai sienneen? Juu mennään, sehän on ihana ajatus!” Ja kyllä ei mennä koskaan.

Kun otsikkoa katsoo, mikä se Veturimiehen opas on? Se on se, että älä osta kesämökkiä. Osta hyvä koti. Ihminen ei käytä mitään tuotetta niin tehokkaasti kuin kotiaan. Ei ainakaan kesämökkiään.